

Газета обласної ради
і обласної державної
адміністрації

ЗАКАРПАТТЯ

▼ №№ 101–102 (3968–3969)

▼ 8 вересня 2012 року

▼ Ціна договірна

ТЕМИ НОМЕРА

Рамадан у Дубаї, або Східна
казка очима закарпатки.**19 стор.**У Берегові повернули з
небуття призабуту оперну
зірку.**20 стор.**

ВЕЛИКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

ЧИ ЗНАЄМО МИ СВОЄ КОРИННЯ?

Родина, яка не знає минулого, не має майбутнього. Ця народна мудрість якнайкраще пояснює настрої однієї великої родини, члени якої переконані, що запорака процвітаючого суспільства — у добре налагоджених родинних зв'язках. Прикладом єднання родини стала зустріч нащадків славних родів Туцканюків, Дячуків, Ключівських та інших. Не випадково місцем зустрічі стало селище Ясіня Рахівського району, адже саме звідси походить коріння великої родини, яка нині розсіяна по світу.

18 стор.

Роз'яснює настрої однієї великої родини, члени якої переконані, що запорака процвітаючого суспільства — у добре налагоджених родинних зв'язках. Прикладом єднання родини стала зустріч нащадків славних родів Туцканюків, Дячуків, Ключівських та інших. Не випадково місцем зустрічі стало селище Ясіня Рахівського району, адже саме звідси походить коріння великої родини.

За словами Юрія Ключівського, одного з організаторів зустрічі, ідея досліджувати свій рід виникла спонтанно торік на святкуванні 80-річного ювілею його матері. Відтоді Юрій Васильович загорівся бажанням дослідити своє коріння.

«Праця виявилася нелегкою, хоча за фахом я історик, тому маю досвід у цій сфері, — каже пан Юрій. — На сьогодні задоволений результатом, проте ми не хочемо на цьому зупинятися. Нині у родинному дереві зібрано вісім поколінь із триста осіб, а дослідження сягають 1799 року. Тут також подано фотографії та короткі дані про кожного з членів сім'ї».

У селищі Ясіня, де відбулася зустріч, зібралось близько сотні чоловік — люди різних поколінь. Дехто з них згадає один одного, а є й ті, котрі ніколи не бачились між собою, тому вперше знайомились зі своєю родиною. За цим цікаво спостерігати: одні не знають, що сказати, інші — що почують. Ця подія також стала приводом для порозуміння окремих сімей, котрі певний час не спілкувалися. Організатори зустрічі вважають, що знання свого роду духовно збагачає людину, дає відчуття захищеності, розуміння того, що ти в цьому світі не сам.

Юрій Ключівський розповів, що під час досліджень трапилися і кумедні випадки, коли члени родини сприймали його за сектанта чи торгівця.

«Спочатку мене навіть на поріг не пусkali, а потім не хотіли відпускати з хати, — згадає Юрій Васильович. — Бувало й таке, що чоловік несподівано для всіх зізнався про існування ще однієї позашлюбної дитини, про яку досі ніхто не знав. Від хати до хати я ставав багатшим своїми родичами, і вони розуміли, що у них є рід. Думаю, наші пращурі радли б за те, що ми

зібралися родиною у такий нелегкий час».

81-річна Ганна Ключівська каже, що добре пам'ятає тих пращурів, котрих більшість із членів роду знають лише по фотографіях: «Пригадую, як дід розповідав нам про те, що колись буде все по-іншому, що брат ненавидітиме брата, а діти не поважатимуть батьків. Дід був грамотним чоловіком, знав кілька мов, а на той час це було

там немає такої ментальної товариськості між людьми, до якої вона звикла в Україні».

Усі представники роду побували у присілку Лопушанка, де колись жили їхні пращурі і де ще й сьогодні росте яблунька, посаджена їхнім дідом. Тут члени родини встановили пам'ятну дошку та вирішили власними руками побудувати капличку, яка має стати місцем, куди кожен зможе привести своїх потом-

■ Не тільки теплі зустрічі, але й важливі акції за збереження екології.

великим досягненням. Тоді були важкі часи. Мого батька забрали в армію, а мати з сімома дітьми залишилася сама. Під час війни бомба влучила в нашу хату, вдалося врятувати лише корову, яка на той час була єдиною годувальницею сім'ї. Моя мати зазнала переслідувань, з малими дітьми подолала тисячі кілометрів, щоб дістатися у безпечне місце. Я щаслива, що ми змогли всі разом зібратися та шанувати пам'ять наших предків. Сподіваюся, що ця традиція продовжуватиметься нащадками нашого роду».

Жінка з боєм згадає повоєнні роки, каже, що пізніше вони переїхали до Ужгорода та жили тут як переселенці, не маючи власного житла. Зараз Ганна Андрівна живе у Празі. Розповідає, що країна їй подобається, проте

розповідаючи про минуле пращурів. Представники родини ширіо вірять, що це допоможе увіковічити пам'ять минулого та зміцнити родинні взаємини на майбутнє. Зробили вони і добру справу, приборавши сміття на березгах Тиси. Тим самим показали приклад іншим.

Багато з членів роду Туцканюків та Дячуків живуть за межами нашої країни, тому їм довелося подолати тисячі кілометрів, щоб приїхати на зустріч. Так, Марія Флора ще в 1970 році мігрувала до Естонії, і в Україні востаннє була 18 років тому. Тож дуже зраділа нагоді зустрітись зі своєю родиною на рідній землі.

«Я дуже сумую за своїм краєм, тут мені все рідне, миле серцю. Колись ми хотіли повернутися на Закарпаття, проте

■ Це вони: Туцканюки, Дячуки, Ключівські...

ня. До неї входять всі члени роду, котрі досягли вісімдесятирічного віку. Крім того, всі з роду матимуть грамоту, яка засвідчуватиме приналежність особи до родини.

«Кожен рід, який себе поважає, на мій погляд, має мати гімн, герб і прапор, — каже Юрій Ключівський, — проекти яких ми уже розробили. Тому на зустрічі доведеться лише вибрати той чи інший варіант, або ж кожен може внести свої пропозиції щодо зміни того чи іншого символу роду. Також ми вирішили, що доцільно буде сформувати фонд, де зберігатимуться кошти, маєтки, нерухомість, що заповідатимуться роду».

Ми живемо у вузькому, замкненому колі, майже нічого не знаємо про свій рід, або ж ці знання поверхові. Часто доля розпоршує рідних по світу, тому варто пам'ятати, звідки ти і куди йдеш. Члени цієї великої родини пишуться своїми гучнішими коріннями і вони глибоко переконані, що лише той рід, котрий буде знатися між собою, матиме майбутнє.

Яна МІЙСАРОШ.
Фото автора.

P.S. «НЗ» зацікавилися прикладом родинних зустрічей, тому і надалі стежитиме за подальшим розвитком подій.